

Susanne O'Leary

Zussen van
Willow House

Sandy Cove 2

1

De camper, daar was het allemaal mee begonnen. De grote witte bus stond op de oprit van hun huis in Foxrock, een van de chicste voorsteden van Dublin, en leek op een kruising tussen een ambulance en een bus.

Roisin stond er op het stoepje voor het huis naar te kijken en dacht dat iemand van de burens ging verhuizen en het verhuisbedrijf aan het verkeerde adres was. Pas toen ze zag dat de bestuurder haar stralend vanuit het open raampje aankeek, beseftte ze wat er aan de hand was.

‘Ha, liefje,’ riep hij. ‘Wat vind je ervan?’

Roisin knipperde met haar ogen en staaarde haar man aan. ‘Wat ik ervan vind? Wat bedoel je? Wat is dat... voor ding?’

‘Wat denk je?’ Hij opende het portier, stapte uit en rende naar haar toe. ‘Een camper. Heb ik je niet gezegd dat ik met een grote verrassing zou komen?’

‘Ja, maar...’ Roisin was sprakeloos. Ze keek Cian aan en snapte er niets van. ‘Zoiets als dit was nooit in me opgekomen. Ik dacht eerder aan een vakantie naar de Caraïben of minstens een week in Zuid-Frankrijk. In een mooi hotel met heerlijk eten en...’

Hij leek een beetje verbijsterd. ‘Hoezo? Dat vind ik bepaald geen droomvakantie. Niks voor mij, hoor. Je weet toch dat ik er al mijn hele leven van droom om zoiets te hebben. Nu kunnen we samen op avontuur, we kunnen doen wat we willen nu de jongens op de kostschool zijn en de zaak is verkocht, en dan is er bovendien nog al het geld van de erfenis. Deze super-de-luxe camper is ons rijdende huis als we door Europa rondreizen en misschien nog verder. We zouden zomaar in India terecht kunnen komen. Ongelooflijk, toch?’

‘India?’ vroeg Roisin, en ze staaarde hem aan. ‘Zie je ze vliegen of zo? Om daar te komen moeten we een paar oorlogsgebieden door,

en dan heb ik het nog niet over woestijnen en bergketens.’

Cian lachte. ‘Oké, misschien is dat wat te hoog gegrepen. Maar we kunnen de hele Wild Atlantic Way langs de kust afrijden. Ik ben in geen jaren in Donegal geweest.’

‘Het is half januari,’ riep Roisin uit. ‘In deze tijd van het jaar stormt het in Donegal, misschien sneeuwt het er zelfs.’

‘Als we in het zuiden beginnen en langzaamaan doen, zijn we daar pas over een paar weken. Tegen de tijd dat we daar zijn, is het weer vast een stuk beter.’

‘Hoop je.’

Cian leek maar een beetje uit het veld geslagen. ‘Kom op, Rozzie,’ drong hij aan, ‘denk erover na. Het is dan net alsof we weer jong zijn. Zo vrij als een stel vogeltjes in de lucht. We gaan fantastische dingen beleven. Laten we nog een beetje plezier maken voor we te oud zijn om wat dan ook te doen. Ik wil de wildernis in. Stel je eens voor, zwemmen in rivieren en meren, vissen, luisteren naar de vogels, leven als pioniers. Het wordt geweldig.’

‘Ik kan wel wat leukers bedenken,’ antwoordde Roisin.

‘Maar je hebt het nog niet echt geprobeerd. Volgens mij vind je het fantastisch als we er eenmaal zijn.’ Hij sloeg een arm om haar heen. ‘Liefje, ik weet dat het misschien een beetje angstaanjagend klinkt, maar vind je het niet romantisch? Net als vroeger, toen we in die kleine zit-slaapkamer woonden en samen dachten om heet water te besparen. Misschien kunnen we het weer net zo romantisch maken?’

Roisin glimlachte bij de herinnering en gaf hem een kus op de wang. ‘Dat was inderdaad fantastisch. Maar nu zijn we ouder. Die romantiek is er wel een beetje af.’ Ze deed een stap bij hem vandaan en wreef over haar armen. ‘Het is ijskoud. Laten we naar binnen gaan.’

‘Goed idee. Dan laat ik je zien hoe mooi hij vanbinnen is, en de grappige kleine douche en de dubbele slaapbank en...’

‘Ik bedoel in huis,’ zei Roisin, en ze liep de hal weer in. ‘We moeten hierover praten.’

‘O.’ Cian woude met een hand door zijn haar en leek wat aangeslagen. ‘Oké. Zet maar koffie, dan hebben we het erover.’

‘Als je dat maar weet,’ antwoordde Roisin, en ze vroeg zich af hoe ze dit gesprek aan zou pakken.

Roisin ging naar de keuken om koffie te zetten terwijl ze probeerde te begrijpen wat er aan de hand was. Ze wist dat Cian rusteloos was geweest sinds ze de zaak hadden verkocht. Ze waren al een hele tijd van plan geweest om hun bedrijf te verkopen en hadden allebei het gevoel dat ze aan iets nieuws toe waren, iets wat hun meer vrijheid gaf. Toen hun partner hun aanbood om ze uit te kopen, waren ze meteen akkoord gegaan. Bovendien was rond die tijd Cians oom overleden, die hem een aanzienlijk bedrag had nagelaten, meer geld dan ze ooit hadden gehad. Plotseling zaten ze er financieel zo warmpjes bij dat ze konden doen wat ze wilden en ook het hoge schoolgeld konden betalen van de kostschool waar de jongens zo dolgraag naar toe wilden.

Ze hadden besloten om een adempauze te nemen voordat ze aan iets nieuws zouden beginnen en in iets leuks en iets anders konden investeren. Cian had eindeloos achter zijn laptop gezeten. Ze had aangenomen dat hij op zoek was naar een nieuw bedrijfsavontuur en hoopte dat hij met iets opwindends op de proppen zou komen. Ze had er niet zo op gelet wat hij aan het doen was en had zelf het gevoel gehad dat ze aan een rustpauze toe was. Me-time, dacht ze. Het was een modewoord waarover ze in een tijdschrift had gelezen en vriendinnen had horen praten, maar ze had het zelf nooit geprobeerd. Het klonk mooi en ze had vaak gewenst dat ze zo nu en dan tijd had om iets helemaal voor zichzelf te doen. Ze had fulltime gewerkt, zeventien jaar lang kinderen grootgebracht en was er nooit, maar dan ook nooit aan toegekomen om uit de band te springen. Maar daar kreeg ze nu eindelijk de kans voor.

Opeens hoefde Roisin niet meer te werken, dus ging ze op zoek naar nieuwe interesses en hobby's. Yoga had haar altijd zo ontspannend geleken en de vrouwen in het yogacentrum in de buurt zagen er in hun yogaleggings en strakke tops zo lenig en fit uit. Maar na twee lessen realiseerde ze zich dat het niet ging om rekken en strekken, ademhalen en in lavendelgeur op een mat liggen en wegdommelen naar een of ander nirwana. Voor haar was het een slopende,

uitputtende manier om statische oefeningen te doen. Ze kreeg nooit de ‘neerwaarts gerichte hond’-houding onder de knie, laat staan het balanceren op haar handen, want dan kukelde ze stevast voorover en kwam ze met haar hoofd op de vloer terecht, terwijl verder iedereen elegant in iets schommelde wat de ‘kraai’-houding heette. ‘Het komt vanzelf,’ had de yogadocente (een vrouw die Amanda heette en het lichaam van een twaalfjarige turnster had) haar verzekerd. ‘Gewoon blijven oefenen.’ Roisin wist dat ze nooit lenig en slank zou worden en dat ze er met haar weelderige welvingen nooit goed uit zou zien in yogalegging en top, hoeveel ze ook oefende. De andere vrouwen leken al sinds hun geboorte vriendinnen te zijn en kletsten na afloop met elkaar, spraken af voor koffie en lunch, maar vroegen Roisin nooit mee. O, nou ja, ze waren toch niet het soort vrouwen dat ze beter wilde leren kennen, had ze gedacht, en ze had het yogacentrum voorgoed de rug toegekeerd.

Toen had ze zich opgegeven voor een wandelclub, maar daar waren de andere vrouwen jovialer dan haar lief was en beklommen ze de hellingen van de Wicklow Mountains in een tempo alsof ze voor de Olympische Spelen moesten trainen. Verder was er schijnbaar niets te doen. Golf? Doodsaai, en de kleren waren flut. Bridge? Ze had het een keer geprobeerd, maar vond het een zinloos tijdverdrijf.

Een schoolvriendin van haar vroeg of ze mee ging winkelen en lunchen. Ze was met een rijke man getrouwd en wist hoe je met geld moest smijten. Maar toen Roisin door Brown Thomas dwaalde, snel gevolgd door een uitstapje naar Harvey Nichols in Dundrum, had ze gezien hoe schrikbarend duur de kleren waren en ging er een vlaag van schuldgevoel door haar heen. Zou ze echt vijfhonderd euro voor een zijden blouse betalen terwijl de halve wereldbevolking van honger omkwam? Ze wierp een blik op haar vriendin, die vrolijk alles kocht wat haar leuk leek, naar de make-upafdeling doorstoomde, waar ze een lading Crème de la Mer insloeg en er met gemak zonder blikken of blozen het maandsalaris van een gemiddelde werknemer doorheen joeg. Na een lunch in een chic restaurant kusten ze elkaar gedag en beloofden ‘binnenkort’ weer te gaan lunchen, waarvan Roisin wel wist dat dit waarschijnlijk nooit zou gebeuren, want ze

had bepaald niet onder stoelen of banken gestoken dat ze zich had gegeneerd en zich stierlijk had verveeld. Lukraak winkelen was lang niet zo leuk als ze had gedacht en ze realiseerde zich dat ze met veel vrouwen in haar leven niet meer zoveel ophad.

Een leven met veel vrije tijd was eigenlijk helemaal niet zo fijn, realiseerde ze zich, en ze miste die doodvermoeiende maar uitdagende tijden toen ze nog een bedrijf runde, jongleerde met de zorg voor de kinderen en het huishouden en toch nog tijd wist te vinden om zo nu en dan plezier te maken. Dat waren nog eens tijden. Nadat ze een maand bar weinig had uitgevoerd, kon ze het wel uitschreeuwen van verveling en ging ze op zoek naar iets nieuws, want Cian was ook nog nergens mee gekomen.

Het huis leek wel een mortuarium zonder de jongens, die in september naar de kostschool waren vertrokken, opgewonden als ze waren over de nieuwe school waar ze ook hun lievelingssporten konden beoefenen. Cian was dolblij geweest dat ze naar de school gingen waar hij zelf vroeger op had gezeten en zei keer op keer dat ze daar mannen van hen zouden maken en hoe briljant ze het wel niet zouden doen, zowel in academisch als sportief opzicht. Maar Roisin was volkomen van slag geweest toen ze allemaal weg waren. Ze wist dat het goed voor ze was en dat ze uitstekend onderwijs kregen met uiteindelijk een betere kans om op de beste universiteit terecht te komen. Maar ze miste ze zo erg, ook al wist ze dat ze het op kostschool heel erg naar hun zin hadden en zich daar als een vis in het water voelden. Maar goed ook, want ze zouden daar tot en met hun eindexamen blijven en daarna zouden ze zich bij een universiteit aanmelden.

Met Kerstmis waren ze thuis geweest, wat een feest was, maar het leek alsof ze alweer weg moesten toen ze er nog maar net waren, en ze had twee dagen huilend door hun kamers gelopen en hun babyfoto's bekeken. Waarom werden kinderen zo snel groot? Waarom hadden ze die gekregen toen ze nog zo jong waren, vroeg ze zich steeds opnieuw af. Roisin wist dat ze op een keerpunt stond, een periode waarin ze de kans had meer aan zichzelf te denken en een nieuw project te plannen.

Ze wist al sinds Nieuwjaar dat Cian iets in zijn schild voerde,

maar hij vertikte het om haar te vertellen wat het was. Hij zat eindelijk in zijn werkkamer op internet te kijken, keek geheimzinnig en als ze ernaar vroeg, zei hij dingen als 'Je ziet het vanzelf' of 'Het is een verrassing'. Ze had het gevoel dat hij haar uit de weg ging. De laatste tijd werkten ze elkaar op de zenuwen, omdat ze maar weinig dingen te doen hadden en daar alle tijd van de wereld voor hadden. Er was niets meer in hun leven waar ze zich op konden richten, geen doel dat ze konden najagen, al was het maar de strijd om simpelweg elke maand de rekeningen te kunnen betalen. Geld was eerder een vloek dan een zegen, leek het wel.

Opeens verlangde Roisin naar rust. Naar een zelfbewustheid die ze alleen als klein meisje had gevoeld. Iets wat ze ooit slechts op één plek had ervaren. Willow House. Het oude huis van tante Philomena, in Kerry. De laatste tijd dwaalden haar gedachten daar vaak naartoe, naar het oude huis op een heuvel hoog boven het strand, met het panoramische uitzicht op de spectaculaire kustlijn. En in de verte op zee de rotsachtige contouren van de Skellig-eilanden, met de ruïnes van een duizend jaar oud klooster. Sandy Cove, een o zo magische plek, die haar energie elke keer dat ze daar was deed bruisen.

Het huis werd momenteel grondig gerenoveerd, want haar tante had daar nu het geld voor. Die schreef romantische fictie en haar boeken waren in Amerika inmiddels razend populair. Onder haar pseudoniem, Fanny l'Amour, hadden haar boeken verscheidene keren op de bestsellerlijsten gestaan en nu had ze een enorme fanclub. Het was ongelooflijk. Ze was inmiddels vierenzeventig jaar, maar niet van plan het rustig aan te doen. En dit had haar genoeg geld opgeleverd om het enorme edwardiaanse pand, dat op de rand van een klif stond en uitkeek over de Atlantische Oceaan, te laten restaureren.

Dit alles was een jaar geleden onthuld, tijdens de bruiloft van haar zus Maeve. Er lagen grootse plannen voor de restauratie van het huis klaar en Maeve had tekeningen en een maquette gemaakt van hoe het er uiteindelijk uit zou gaan zien, maar toen was er nog geen begin mee gemaakt. Het huis en de tuinen waren evengoed prachtig geweest in de lentezon en iedereen had zijn schouders opgehaald over de scheuren en andere mankementen.

Roisin werd terug in de tijd geworpen toen zij en Cian de nacht voor de bruiloft in haar oude slaapkamer hadden geslapen. De ceremonie werd gehouden in de verwilderde rozentuin, met Maeve in een lange katoenen bloemetjesjurk en Paschal in spijkerbroek en een linnen shirt. Het was een prachtige plechtigheid geweest, die ermee eindigde dat het gelukkige paar in Phils vintage Jaguar voor een weekend naar het eiland Valentia vertrok, de plek waar hun liefdesverhaal was begonnen.

Roisin had Cian laten beloven dat ze er later dit jaar wat langer zouden blijven, en dat was het enige waar Roisin nu nog aan kon denken. Het was zelfs even in haar opgekomen dat ze daar voor een langere periode naartoe konden gaan om te helpen bij de restauratie van het huis.

Cian. Terwijl ze twee mokken en een mandje met rozijnenbrood op tafel zette, probeerde Roisin te ontdekken wat er met hem aan de hand was. Zij was ervan uitgegaan dat hij op zoek was naar ideeën voor een nieuw bedrijf, maar hij had al die tijd in zijn werkkamer naar de perfecte camper gezocht. Hij hield al van kamperen toen ze elkaar op de universiteit leerden kennen en had Roisin ondanks haar protesten meegenomen op een kampeertochtje naar Wexford, zodat ze kon 'voelen' hoe het was om in een tent te slapen en op een vuurtje te koken. Ze had niets gevoeld, alleen rugpijn en muggenbeten. En je wassen in een ijskoud meer in plaats van onder een warme douche was ook al gauw niet meer zo aantrekkelijk. Cian had geaccepteerd dat kamperen nooit haar ding zou worden en was in plaats daarvan met zijn vrienden gaan kamperen, en later met hun zoons, die het geweldig vonden. Door de jaren heen was het idee van een camper heel vaak ter sprake gekomen, maar het was Roisin altijd gelukt om het af te blazen door over iets anders te beginnen. Hoe dan ook, met het runnen van een eigen zaak en de zorg voor drie opgroeiende jongens hadden ze weinig tijd om over het idee na te denken. Hij had het er heel lang niet over gehad en ze had gedacht dat het een gepasseerd station was. Maar nu besepte ze dat ze zich had vergist. Hij had camperwebsites afgestruind alsof hij aan porno verslaafd was. En in zekere zin was dat ook zo. Camperporno. Een droom die in een obsessie was omgeslagen. Opeens wilde Roisin dat

het echte porno was geweest. Daar had ze wel mee om kunnen gaan. Ze lachte in zichzelf. Wat dacht ze wel niet?

Ze keek op toen Cian de keuken in liep. ‘Koffie,’ zei ze. ‘En ro-zijnenbrood. Zelfgemaakt.’

Hij schonk zichzelf een kop koffie in en ging tegenover haar zitten. ‘Laten we erover praten.’

‘Ja, laten we dat doen.’ Ze keek naar hem en vroeg zich af wat hij dacht. Hij zag er heel normaal uit, kortgeknipt bruin haar, kalme, vastberaden hazelnootbruine ogen, zijn lange lichaam ontspannen. Hij zag er niet uit als iemand wiens droom op het punt stond in duigen te vallen. Integendeel zelfs. Misschien was hij ervan overtuigd dat hij haar voor het idee kon winnen en dat ze vervolgens naar de wilde blauwe verten zouden vertrekken alsof ze nog twintig waren en er geen vuiltje aan de lucht was. Ze vroeg zich af of hij soms in een soort midlifecrisis zat, zoals zoveel mannen van in de veertig.

‘Roisin?’ Zijn stem doorsneed haar gedachten. ‘Mag ik je gewoon vertellen hoe ik erin sta? Van begin tot eind?’

‘Eén vraag,’ zei ze, hem onderbrekend. ‘Hoeveel heb je voor dat ding betaald?’

‘Vijfenzestigduizend,’ mompelde hij.

Ze staaarde hem ontzet aan. ‘Allemachtig. Ik had geen idee dat ze zo duur waren.’

‘We kunnen het betalen.’ Ze haalde diep adem, maar hij stak een hand op. ‘Luister nou eerst,’ smeekte hij. ‘Dan mag je je tirade houden.’

Ze leunde achterover. ‘Oké. Ga je gang.’

Hij pakte haar hand. ‘Weet je,’ begon hij, ‘sinds we de zaak hebben verkocht, voelde ik me... voelde ik me zo verloren. Ik weet dat we het er allebei over eens waren dat het tijd was om de ratrace op te geven en iets anders te gaan doen, en meer tijd voor elkaar en de jongens te hebben. Maar nu zij hoog en droog op school zitten en daar echt gelukkig zijn, had ik het gevoel dat wij, jij en ik, een reis moesten gaan maken, of op avontuur moesten gaan. Ik heb altijd al van een camper gedroomd, een droom waarvan ik dacht dat die nooit uit zou komen.’

‘Jouw droom? En ik dan?’

‘Ik dacht dat je het een geweldig idee zou vinden.’

‘Je weet dat ik een bloedhekel heb aan kamperen.’

Hij zuchtte. ‘Maar dit is niet kamperen. Het is eerder wonen in een leuk klein rijdend huisje. Het is van alle gemakken voorzien die we thuis ook hebben...’

‘Het blijft kamperen, Cian. Misschien een beetje luxer, maar evengoed... kamperen.’

Hij kneep steviger in haar hand. ‘Ik wist dat je dat zou zeggen. Maar... Misschien wil je mee voor een rondritje? Het is morgen zaterdag en volgens de weerberichten wordt het een zonnige dag. We kunnen naar Brittas Bay gaan, een strandwandeling maken, in de bus een lunch klaarmaken en het tweepersoonsbed uitvouwen om dat uit te proberen.’ Hij knipoogde. ‘Het is een groot bed met een heel comfortabel matras.’

Opeens kreeg ze medelijden met hem. Hij was net een kleine jongen die net een nieuw speeltje had gekregen en zij was de boze stiefmoeder die zei dat hij er niet mee mocht spelen. ‘O, oké dan. Maar mij overtuig je er niet mee, hoor. Gewoon een uitje, oké? Ik beloof niets en ik laat me ook niet onder druk zetten of zo.’

‘Dat zweer ik. Dank je wel, liefje.’ Hij straalde naar haar. Zijn gezicht veranderde helemaal, zag er plotseling jaren jonger uit en leek heel erg op de Cian op wie ze verliefd was geworden. Het zou flauw zijn om hem niet ten minste een kans te geven haar over te halen.

‘Ik zorg morgen voor de lunch,’ beloofde ze.

Hij stond op. ‘Dan ga ik haar in orde maken.’

‘Haar?’ Roisin lachte. ‘Is het nu al een vrouw? En heeft ze ook een naam?’

Hij bloosde. ‘Ja. Ik noem haar Rita. Maar alleen in mijn hoofd.’

‘Dat mag ik hopen.’

Pas toen hij weg was, besefte ze waar ze die naam eerder had gehoord. Rita was zijn eerste liefde geweest.